

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Hanna Bartkowiak

Sędziowie: SSO Leszek Matuszewski (spr.)

SSO Piotr Gerke

Protokolant: st. prot. sąd. B. G.

przy udziale: Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu I. K.

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2018 r.

sprawy M. M.

skazanego w sprawie o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego we Wrześni

z dnia 19 grudnia 2017 r. sygn. akt II K 359/17

1. utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,
2. zwalnia skazanego z obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Leszek Matuszewski SSO Hanna Bartkowiak SSO Piotr Gerke

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Wrześni, wyrokiem łącznym z dnia 13 grudnia 2017r., sygn. akt II K 359/17, wydanym w stosunku do **M. M.**, skazanego prawomocnymi wyrokami opisanymi w części wstępnej tego wyroku w punktach I-VII, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 85 a k.k., art. 86 §1 k.k. i art. 89 §1 b k.k. połączył wymierzone podsądnemu kary pozbawienia wolności orzeczone w wyrokach opisanych w części wstępnej wyroku łącznego w punktach I, II, V i VI oraz karę łączną orzeczoną w wyroku opisanym w punkcie III i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie o sygn. akt II K 139/16 od 29.08.2017 do nadal oraz II K 502/10 od 02.07.2009 roku do 16.07.2009 r. oraz od dnia 27.02.2014 r. do 16.06.2015 r. i II K 83/13 od 26.08.2016 do 10.11.2016 r.

Na podstawie art. 572 k.p.k. umorzono w pozostałym zakresie postępowanie w przedmiocie wyroku łącznego.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca skazanego M. M.**, składając apelację. Skarżący zarzucił orzeczeniu błędy w ustaleniach faktycznych, a także rażąca niewspółmierność wymierzonej kary.

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie podsądnemu kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto na poczet orzeczonej kary zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w formie dozoru elektronicznego w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach w sprawie II K 83/13.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja obrońcy skazanego M. M. nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w niniejszej sprawie, rozważył okoliczności mające znaczenie przy wydaniu wyroku łącznego i wydał na tej podstawie słuszne rozstrzygnięcie. Uwzględniono wszystkie ustawowe dyrektywy wymiaru tej kary. Sąd meriti prawidłowo zidentyfikował warunki do wydania kary łącznej w odniesieniu do kar jednostkowych wskazanych w punktach I,II, V i VI i kary łącznej z punktu III części wstępnej zaskarżonego wyroku. Uzasadnienie wyroku spełnia wszystkie wymagania określone w art. 424 k.p.k., co umożliwia jego instancyjną kontrolę.

Obrońca nie ma racji, zarzucając rażącą surowość karze łącznej w wymiarze 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej podsądnemu. Kara jest karą niewspółmiernie surową wówczas, gdy sąd wymierzając ją nie uwzględnił okoliczności wiążących się z poszczególnymi ustawowymi dyrektywami i wskaźnikami jej wymiaru, czyli wówczas, gdy granice swobodnego uznania sędziowskiego zostały przekroczone (zob. wyrok SA w Poznaniu z 22 VI 1995 r. II Akc 178/95 Prok. I Pr. 1996/2-3/25).

Sąd Rejonowy słusznie oparł wymiar kary łącznej na zasadzie asperacji (łączącej w sobie elementy absorpcji oraz kumulacji). Dyrektywa ta z jednej strony pozwala bowiem uniknąć nieuzasadnionego premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw, do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw oraz praktyczną bezkarność w zakresie pozostałych, z drugiej strony pozwala zaś uniknąć konsekwencji w postaci kumulacji dolegliwości wynikającej z orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary, do czego prowadzi oparcie wymiaru kary łącznej na dyrektywie kumulacji.

Obrońca jest w błędzie, że w niniejszej sprawie przy wymiarze kar łącznych należało zastosować zasadę pełnej absorpcji. Zasada ta może znaleźć zastosowanie jedynie w tych wypadkach, gdy zachodzi ścisły związek podmiotowy i przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami. Przez związek ten rozumie się przede wszystkim podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas popełnienia każdego z nich”(wyrok SA w Krakowie z 2 lipca 1992r. II Akc 117/92, KZS 1992, z 3-9, poz. 50).

Z taką sytuacją nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Podsądny popełnił prawomocnie osądzone przestępstwa godzące w różne dobra prawne, jak mienie, czy bezpieczeństwo w ruchu lądowym, prawidłowość obrotu dokumentami, i to na szkodę różnych pokrzywdzonych. Skazany dopuszczał się kolejnych występków w różnych przedziałach czasowych (20 marca 2009 roku, od 20 maja 2009 roku do 13 czerwca 2009 roku, 26 października 2009 roku, 23 listopada 2015 roku).

Podsądny będący osobą stosunkowo młodą był nadto karany za popełnienie dokuczliwych przestępstw przeciwko mieniu. Popełnienie więcej niż dwóch przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy pełnej absorpcji (wyrok S.A. w Łodzi z dnia 20.09.2001r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26).

Sąd I instancji ma rację oceniając prognozę kryminologiczną dotyczącą skazanego jako „wysoko negatywną” i to pomimo dość pozytywnej opinii z odbywania przez niego kary w Zakładzie Karnym w K.. Fakt uprzedniej, tak licznej karalności skazanego uniemożliwia na te chwile, skonstruowanie wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Jego wielokrotna karalność sądowa wskazuje niestety na jego demoralizację.

Niczego nie zmienia to, że skazany popełnił przestępstwo osądzone w postępowaniu II K 139/16 po upływie 6 lat od dopuszczenia się poprzedniego przestępstwa. Zważyć należy, że Sąd Rejonowy kształtując wymiar kary łącznej bierze pod uwagę wszystkie skazania jednostkowe wyciągając na tej podstawie wnioski, co do postawy skazanego. Podsądny dał się niestety poznać jako osoba popełniająca wielokrotnie dokuczliwe przestępstwa przeciwko mieniu. To, że przez 6 lat nie popełniał przestępstw nie dowodzi trwałości przemiany jego postawy wobec porządku prawnego.

Nie ma istotnego znaczenia to, że skazany został skazany za popełnienie przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k. osądzonego w postępowaniu II K 139/16 mimo nieznacznego przekroczenia ustawowej granicy dopuszczalnego stężenia alkoholu w organizmie. Postępowanie o wydanie wyroku łącznego toczy się już po uprawomocnieniu skazań jednostkowych. Jego celem jest ustalenie, czy zachodzą warunki do wydania wyroku łącznego i następnie wymierzenie stosownej kary, przy uwzględnieniu zbieżności podmiotowo- przedmiotowej popełnionych przestępstw, czy obecnej postawy podsądnego. W tego rodzaju postępowaniu nie ocenia się natomiast okoliczności, które legły u podstaw prawomocnie zakończonych postępowań, w tym stopnia społecznej szkodliwości czynu, czy ustaleń faktycznych.

Należy podkreślić, że Sąd I instancji ukształtował wymiar kontestowanej kary łącznej w wymiarze 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, korzystnie dla podsądnego. Granice sankcji łącznej oscylują zaś między karą 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd I instancji kształtując wymiar kary łącznej uwzględnił aktualną dobrą opinię z zakładu karnego, a także jego obecny krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw.

To, czy podsądny wykonał karę grzywnę w formie kary zastępczej w postępowaniu II K 52/11, czy też dobrowolnie uiszczył, jak przedstawia to obrońca nie ma dla wymiaru kary istotnego znaczenia. Obrońca na rozprawie apelacyjnej wyjaśnił, że zarzut dotyczący sposobu wykonywania kary grzywny miał jedynie wykazać prawidłową postawę skazanego w zakresie wykonania kary. Tego rodzaju prawidłowa postawa nie podważa prawidłowości wymierzonej kary łącznej. Liczba popełnionych przestępstw, uprzednia karalność podsądnemu sprzeciwiają się łagodzeniu wyważonej sankcji łącznej wymierzonej przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 626 k.p.k., art. 636 k.p.k. zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa wyłożonych kosztów postępowania odwoławczego.

Zarzut dotyczący niezaliczenia skazanemu części kary odbytej w ramach dozoru elektronicznego nie mógł zostać uwzględniony albowiem Sąd Rejonowy postanowieniem z dnia 8.02.2018r dokonał tego zaliczenia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. utrzymał zaskarżony wyrok w mocy;
2. zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania odwoławczego.

SSO Leszek Matuszewski SSO Hanna Bartkowiak SSO Piotr Gerke